

M I Γ A Δ H Σ 1970

ξενοφωντος 7 συνταγμα τηλ 230 698

*Αγαπητέ μου Γιάννη,

Δέν ήταν άπλα μιά έντύπωση, έστω κι αν χρησιμοποιού τὸν όρον στήν κυριολεξία του, αὐτό πού ένιοτα στέζεις, βλέποντας τὴν τελευταία δουλειά σου. ήταν ένα κυριαρχικό βίαια, πού συνεχίζεται μέσα μου ένεργητικό, δημιουργικό θά ξελεγα. Και σκέψωμαι πόσο κοινό είναι τὸ βάθος δλων μας, είτε ζωγράφοι, είτε μουσικοί, είτε ποιητές είμαστε, — άπλα μόνο τὰ ἐκφραστικά μέσα μας διαφέρουν. Κάθε τι, στοὺς πίνακές σου αὐτούς, ξεκινώντας από τα γαϊδούχα χρώματά σου, στους κυριαρχεῖ τὸ τεφρό καὶ τὸ μολυβί τοῦ ἀργίλου, ίσωμε τὴν ἄκινησία, τὸ γάλαντα στηματιμένην τῆς ἀνθρώπινης φιγούρας σου, ἐνῷ, παρ' ὅλ' αὐτά, πίσω ἀπὸ τὴν ἀκινητία αὐτῆς περνά, ὑπόγεια, δρματικό, τὸ ἡρακλείτειο ἀείρρο τὸν πραγμάτων, ἐπιμετρυόντας τὴν φιλοσοφική (θύ μοδ ἐπιτένηζ, νέ πο) εἰρωνική στάση σου ἀπέναντι στὴν ἄκαμπτη, ἀλλὰ πράγματι ὑποπτη, πράγματι γελοία, ἀστική ἀντίληψη τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας σημαίνον τὸν θάνατο. “Ἄντο ‘ναι ὁ θάνατος : ἔγινε μουσική”, λέει κάπου ὁ Θωμάσιος Hofmannsthal,— αὐτό ‘ναι ὁ θάνατος, ἔγινε ζωγραφική, θε μποροῦσε να πῆ κανεῖς για τὴν δουλειά σου αὐτή. Ο Thornton Wilder τὸν ἕκατον θέατρο στὴ “Μικρή μας Πόλη” κι ὁ Edgar Lee Masters ποίηση στὴν “Ἀνθολογία τοῦ Σπουν Ρίζερ”. Πρόκειται, βέβαια, γιὰ ἔννυν θάνατο που καταφάσκεται στὴν ζωή, ποὺ δὲν ἔχει μέσα του κανέναν ἴγνος πεισθανατισμόν. Καὶ δὲ μποροῦσε νά είναι ἀλλιός; ή ίδια ή φύση τῆς τέχνης ἀμριέται τὸν θάνατο, δὲν τὸν παραδέχεται οὔτε κι ὅταν ἀσχολεῖται μαζί του: είναι και τούτος μιά ὥλη,—εὐκαιρία νά δρθονούμε μνήμεται στὴν ζωή.

Δικός Σου
ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ
2 Μαρτίου 1970

ήμερολόγιο σὲ άνύπαρκτη ήμερομηνία

χρόνια μαζεύω παληὲς φωτογραφίες καὶ ἐνθύμια, κόκκινα βελούδινα ἄλμπουμ, ζε-
ρὰ λουλούδια, πανσέδες, φύλλα καλλίγραμμα, ἀρώματα πού βρώμησαν πιὰ καὶ ζω-
γραφιὲς ἀπὸ πεντάμορφες ὁδαλίσκες. (ἀπ' αὐτὲς σπάνια βρίσκεις τώρα στὰ κατα-
στήματα). καρφιτσώνων τὸ χρόνο μὲ μεταξωτὲς κλωστὲς καὶ σύνεργα τοῦ μυαλοῦ
καὶ τῆς καρδιᾶς. "Ἐχω πλῆθος ἀπὸ δαῦτα ποὺ μοιάζουν μὲ τὴ μνήμη τοῦ θεόφιλου
χατζημιχαήλ. ὁ ἄκαρδος χρόνος ἔτσι ἔγινε πιὸ φίλος. ἔχω τὶς φωτογραφίες συν-
τρόφους ποὺ μὲ γεμίζουν ἀγαλίαση μὰ καὶ μὲ καταδυναστεύουν. παράξενα ὑλικὰ
σὰν τοὺς βρυκόλακες, τὰ ὄλλανδικὰ ἡλιοτρόπια καὶ τὰ χταπόδια πούχουν πλο-
κάμους καὶ μὲ δένουν μ' αὐτὴ τὴ ζωή τους. ψυχαγωγοῦμαι μὲ ὑπνοβάτες καὶ αὐτό-
χειρες ποὺ κανεὶς ποτὲ δὲ θὰ ἐνταφιάσει σὲ κάποια παραλία. οἱ προβολεῖς καὶ τὸ
φεγγάρι τοὺς μεταμορφώνει σὲ ἀθάνατους. περιφέρουν τὰ γραφικά τους ἐνδύματα
πάνω ἀπὸ νερὰ ποὺ κάθε στιγμὴ γίνονται ἀτμὸς καὶ μορφάζουν πίσω ἀπ' ἔνα
ἀδιαπέραστο πλεσιγκλάζ. ἔκαμαν κατοχὴ τους τὰ ζελιγωμένα τοπία τῶν κάρτ-ποστάλ
καὶ τὶς ἀκατοίκητες συνοικίες χτισμένες ἀπὸ σελοφάν καὶ ἀδιαφορία. πρέπει νὰ
ἐργάζονται ἥδη σὰν εἰσπράκτορες σὲ λεωφορεῖα διαφανῆ κι' ἵσως νὰ παιζουν χαρ-
τιὰ ὑποβλέποντας, μ' ἔνα χαμόγελο ὁ ἔνας τὸν ἄλλον. οἱ κυρίες ἀσφαλῶς βαρέ-
θηκαν τὴ φορτικὴ στοργὴ καὶ τὶς ἐπίμονες ἐπιθυμίες τῶν συζύγων τους. οἱ
μοναχογοιοὶ τους θ' ἀποφάσισαν νὰ γίνουν νομιμόφρονες ἢ θὰ ἀπόκτησαν ἔνα
διπλωμα γεωπόνου κι οἱ ὑπηρέτριες θὰ φόρεσαν πάλι τὴν ἀσπρη ποδιὰ τοῦ σερβιρί-
σματος. ἀναλογίζομαι πώς εἶναι κατάπτωση νὰ μιλᾶ κανεὶς σήμερα γι' ὅλα αὐτά.
ὅμως χρόνια μαζεύω ξεθωριασμένες φωτογραφίες, ἐνθύμια, ζωγραφιὲς μὲ ὁδαλίσκες,
ἀρώματα, νεκρούς κ.τ.λ. κ.τ.λ. (ἀκολουθεῖ μιὰ μελλοντικὴ καὶ ἄγνωστη συνέχεια)

πνευματικό καλλιτεχνικό κέντρο ΩΡΑ

ΜΙΓΑΔΗΣ

Πρόσκληση στά έγκαίνια τής έκθέσεως
τοῦ Ζωγράφου Γιάννη Μιγάδη
τήν Δευτέρα 30 Μαρτίου 1970, ώρα 7.30 μ.μ.

Invitation to the opening
of an exhibition of paintings by J. Migadis
on Monday, March 30, 1970, at 7.30 p.m.

Πνευματικό Καλλιτεχνικό Κέντρο ΩΡΑ : Ξενοφώντος 7, Σύνταγμα
Διάρκεια έκθεσεως : 30 Μαρτίου - 29 Απρίλιου 1970
Ώραι έπισκεψεως : 9 π.μ. - 2 μ.μ., 6 - 9 μ.μ. Κυριακές 10 π.μ. - 1.30 μ.μ.
Artistic and Intellectual Center ORA : 7 Xenofontos Str., Syntagma
Duration of the exhibition : March 30 - April 29, 1970
Open from 9 a.m. - 2 p.m., 6 - 9 p.m. Sundays 10 a.m. - 1.30 p.m.

